

talelserne der, vil han have erfaret, at det er selve Grundlaget, man er utilfreds med, selve Princippet i Loven, og altsaa ikke de enkelte Paragraffer. Det vilde dog være for meget forlangt, at der fra de industridrivendes Side skulde fremsættes Forslag til en helt ny Lov. Man har udtalt sig mod denne Undtagelseslov, som man her har kaldt den, idet den lægger særlig Byrde paa de industridrivende. Den højtærede Minister sagde, at det var lettest at begynde her; det vil jeg indrømme, det koster jo ikke Statskassen noget, Byrden bliver lagt over paa de saakaldte farlige Erhverv; men det er det, de mene at maatte protestere mod, det er det, de ere utilfredse med. — Den anden Grund til Misfornøjelsen er den, at Forslaget vil føre til yderligere Utilfredshed blandt Arbejderne. De, der tro, at et godt Forhold mellem Arbejdere og Arbejdsgivere ogsaa paa dette Omraade har sin Betydning, mene, at skal der gøres noget mere, maa Skridtet tages straks. Det ærede kongevalgte Medlem (Goos) mente, at vi ikke have Aarsag til at tale paa de andre Arbejderes Vegne, og de andre Arbejdere maatte ikke være utilfredse fordi de ikke bleve tagne med, idet der jo ikke er stillet noget Krav til Statskassen. Deri kan jeg ikke give det ærede Medlem Ret; thi Arbejderne ere lige ulykkelige stillede for det. De se deres Kammerater, der ere komne ind under Loven, faa Understøttelse, medens de ikke selv faa nogen, og i saa Fald tror jeg nok, at de hellere ville stille Krav og komme ind under Loven end at være tilfredse med; at der ikke stilles Krav til Statskassen og de selv blive uden for. — Jeg maa gøre en Undskyldning, hvis det er blevet opfattet saaledes, som om jeg bebrejdede Udvalget, at der ikke var bleven arbejdet omhyggeligt i Udvalget. Det har ikke været min Mening. Jeg mente kun, at vi savnede Materiale i høj Grad, og naar det ærede Medlem udtalte, at det var en gammel Sag, der kom frem, og at der var et stort Materiale fra Arbejderkommissionen, vil jeg sige, at det Materiale havde vi ikke fremme i Udvalget. Det ærede Medlem vil ogsaa indrømme, at Arbejdet i Samlingens sidste Tid paaskyndedes i meget høj Grad. Endelig tror jeg at vide, at det ærede Medlem ogsaa var Ordfører for det i sin Tid — jeg tror i 1889 eller der omkring — forelagte Forslag, hvor det netop var Hensigten at medtage alle og ikke skyde nogen ud. Det Materiale, der den Gang forelaa, maa altsaa have vist i en noget anden Retning

end det, der nu er til Raadighed, og som viser, at det er heldigst kun at medtage de farligste Erhverv.

Efter de Udtalelser, der ere faldne fra den ærede Minister og andre ærede Medlemmer af Udvalget, have vi jo egenlig kun lidt Haab om at faa en Lov, der kan være tilfredsstillende for Arbejderne og Arbejdsgiverne. Jeg haaber dog, at det maa lykkes at faa enkelte af de værste Bestemmelser pillede ud, og særlig da dette, at Loven kun skal ramme dem; der drive Erhvervet som Næringsvej. Det var et af de specielle Punkter, som Mindretallet særlig havde peget paa, og som man mente, vilde være absolut skadeligt, ogsaa med Hensyn til vore Organisationer. — Men jeg tilføjer, at det er beklageligt, at Industrién, der ikke har faaet et eneste af sine Krav paa andre Omraader opfyldt, nu skal have en Lov, om hvilken den paa Forhaand erklærer, at den nødvendig vil have den i den Form, hvori den foreligger.

Indenrigsministeren (Bardenfleth): Over for den sidste ærede Taler skal jeg kun bemærke, at det selvfølgelig ikke er undgaet min Opmærksomhed, at det er Princippet i Loven, som man rundt om paa Fællesrepræsentationens Delegeretmøder i Sommer har udtalt sig saa stærkt imod; men som jeg før udtalte, hvilket det ærede Medlem ikke syntes at have forstaaet, den Begrundelse, som man har givet for de industridrivendes Utilfredshed, har ikke forekommet mig at have vundet nogen yderligere Støtte ved, hvad der er fremkommet. Derfor har jeg fundet, at der ikke for Regeringen har været Anledning til at stille sig anderledes end i forrige Samling. Hvis det skulde være et nyt Moment, at Forholdet mellem Arbejdsgivere og Arbejdere skulde blive ødelagt ved Loven, saa tillægger jeg ikke dette Moment noget Værd, fordi jeg i Virkeligheden ikke tror, det kan blive Tilfældet, at Vedtagelsen af denne Lov skulde ødelægge dette Forhold. Hvis det gode Forhold kan bevares nu, da mange Arbejdsgivere anse det for rigtig at ordne Forholdet med Hensyn til Forsikring af Arbejdere ad Frivillighedens Vej, altsaa anerkende det berettigede i Forsikringsprincippet, saa kan jeg ikke tænke mig, at det skulde komme til at stille sig anderledes i det Tilfælde, det bliver en Tvangssag. Jeg tror ikke, Forholdet vil blive heldigt, hvis en gavnlig Lov vil blive forhindret, fordi Arbejdsgiverné mene, de ere bedre tjente med at ordne det ad Frivillighedens Vej.